

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Més val un dictador conegut...

El Govern dictatorial del senyor Primo de Rivera, amb molt bon sentit, que nosaltres aplaudim, d'un temps ençà permet als periòdics de Madrid la gairebé lliure exposició de llur pensament polític, amb tot i discrepar fonamentalment del criteri governamental.

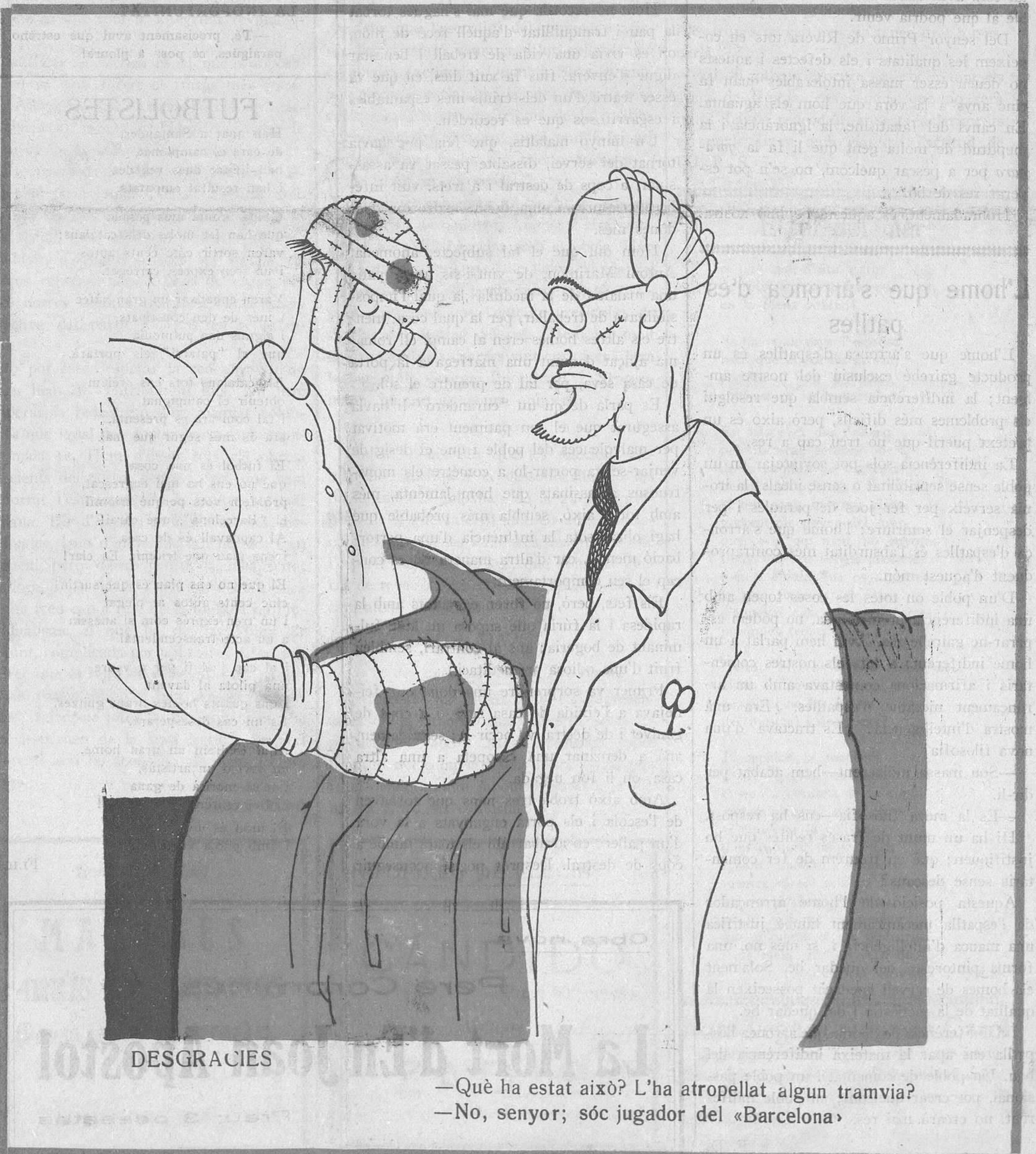
Si la dictadura pot ésser discutida des de la Premsa de Madrid i es considera lícit exposar l'opinió que hom tingui sobre els problemes polítics que les circumstàncies han plantejat a Espanya, nosaltres també gosariem a reclamar aquesta tolerància per tal de fer arribar al Govern la veu d'un sector important de la consciència catalana.

La nostra significació liberal i republicana de tota la vida, i la fidelitat amb què sempre hem defensat les aspiracions democràtiques del poble, ha menat al voltant nostre les simpaties de la classe obrera catalana de noble tradició; la del treballador honrat i conscient que ha bastit el Chors de Clave i les organitzacions cooperatives, que són avui els edificis més fermes aixecats als ideals de cultura i d'emancipació econòmica del poble.

Si l'autoritat que això representa té alguna valor davant del Govern per a concedir-nos el dret a parlar amb el cor a la mà, exposarem el nostre pensament d'aquesta manera:

Creiem que la Dictadura, la justificació de la qual no hem de discutir en aquests moments, ha de donar per acabada la seva missió i deixar lliure pas a les legítimes aspiracions del poble, expressades per mitjà d'unes eleccions generals degudes al Sufragi Universal directe i que les Corts, reunides sota màximes garanties d'independència, prenguin el caràcter de constituents per cloure aquesta interinitat.

Ara bé: ens ha semblat endevinar, a través de les rèpliques que "La Nación" ha donat als articles polítics d'"El Liberal", de Madrid, que el senyor Primo de Rivera té preparada una tongada de senyors elaborats en el sí de les Unions Patriòtiques, per a encomanar-los la governació de l'Estat el

DESGRACIES

— Què ha estat això? L'ha atropellat algun tramvia?
— No, senyor; sóc jugador del «Barcelona»

El triomf de les esquerres a Alemanya

El poble alemany ha donat, en les eleccions de diumenge darrer, una formidable balançada cap al seu costat, ço que els francesos anomenen el "coup de barre a gauche".

La coalició governamental ha estat desfeta.

Tots els partits de dreta han perdut vots i representants. N'han perdut els nacionalistes, els populistes i el centre catòlic.

Pel contrari, en guanyen els social-demòcrates i els comunistes.

Del socialisme i de Moscou ha estat la victòria que comentem; proporcionalment més encara de Moscou que del socialisme.

L'interès de la batalla estava concentrat en la topada d'aquestes forces amb el nacionalisme.

El nacionalisme a l'interior representa l'esperança de la tornada del Kaiser i a l'exterior la política d'odi i de revenja.

Els partits d'esquerra a l'inrevés tenen escrites a llur programa aquestes dues paraules: República, Locarno.

Amb el triomf dels partits d'avantguarda són aquests dos ideals els que han triomfat. Amb la papereta del sufragi a la mà, el poble germànic ha demostrat que vol llibertat i pau, ha ratificat la política de Stressemann i la constitució de Weimar.

La conseqüència de les eleccions de diumenge serà que els socialistes pujaran al poder a Alemanya.

Alegrem-nos-en. El 20 de maig va ésser un gran dia per a la llibertat del món.

una escopeta i amb ella a la mà va esperar el pas de tres criatures més, a les quals demanà que l'acompanyessin a veure com mataba colomins. Els nens van seguir-lo confiadament i, en arribar prop d'un colomar, féu foc contra ells i els matà.

Al cap d'una estona, en va assassinar dos més no gaire lluny d'allí i va ferir dues dones.

Acabada la tràgica feina, va fugir del poble i s'amagà per les muntanyes, sense que, fins ara, l'hagin trobat, amb tot i ésser perseguit per un gran estol de guàrdies civils i homes del sometent.

Si un fet d'aquesta naturalesa ja per si és horrorós, en aquest cas ens causa molta més pena per haver passat al nostre país que, fins ara, no havia tingut la dissort de donar al món una tan forta sensació de salvatisme.

LA INOPORTUNITAT

—Té, precisament avui que estreno paraigües, es posa a ploure!

FUTBOLISTES

Han anat a Santander, de cara al campionat, han lluitat dues vegades i han resultat empatats.

Quina broma més pesada que han fet molts dels catalans; varen sortir cinc cents autos i un tren exprés, carregat.

Varen enganxar un gran xàfec i més de deu constipats, i alguns una pulmonia que al "patarrí" els portarà.

Els catalans tots ens creïem obtenir el campionat i tal com ara es presenta, ara és més segur que mai.

El futbol és una cosa que no ens ha mai engrescat, prò fem vots perquè triomfi el "Barcelona", què carai! Al capdavant és de casa i ens plau que triomfi. Es clar!

El que no ens plau és que surtin cinc cents autos al plegat i un tren exprés com si anessin a un acte transcendental

i al cap i al fi per a veure una pilota al davant i uns quants homes tirant guitzes. Es un cas desesperant.

Aquí tindrem un gran home, un savi o un artístic, i se'ns morirà de gana i ni el veurem. Tant se val!

El món és una pilota i amb pilota va tirant.

FLIC

Diàleg dels desconeguts

—Avui no tenim tema per al nostre diàleg. Avui no sabem de què parlar.

—Oh, no parlem.

—Aviat troba solucions vostè!

—Ja ho veu!

—Però són solucions que no ens convenen, són solucions inacceptables.

—Per què?

—Perquè nosaltres tenim una missió.

—Vol dir?

—El que ou.

—I quina missió és aquesta?

—La de fer perdre el temps al llegidor que s'innova de les nostres converses.

—Què diu ara? Així les nostres converses no són transcendents.

—Ni ho han d'ésser.

—Però si no tenim res important que dir, val més callar.

—Callar, mai! Si callàvem ens oblidarien.

—Que ens oblidin!

—No! Si ens oblidaven, de què viuríem?

—Doncs, de què parlarem?

—Del gol que li han escamotejat al "Barcelona".

—Ja n'ha parlat tothom. Ja tothom ho ha llegit als diaris.

—De si les senyores s'han de maquillar o no.

—Això només pot interessar a les senyores o als aficionats a senyora.

—De vanguardisme.

—Això no agradaria més que els de les Pompes Fúnebres.

—Ho diu per ço de Figueres?

—Ho dic per les esqueles de "La Vanguardia".

—Parlem del teatre català.

—Diríem les vulgaritats que ha dit tothom.

—I, ¿què li sembla si dediquéssim la conversa al cinema?

—No. Semblaríem dues nenes tontes de la nostra pseudo-aristocràcia.

—Però, home, hem de parlar d'alguna cosa!

—No li sembla que, per avui, ja hem avorrit prou el llegidor?

—Sí, potser sí. Potser té raó.

—Pleguem?

—Pleguem.

ANDREU BOSCH I BADIA

Assegurances inútils

A Nova York, Miss Sylvia Kinsley acaba de fer-se assegurar les espatlles i els braços per la suma de 5.000.000 de francs. Ella s'ha cregut obligada de fer-nos mostrar, des dels diaris il·lustrats, la seva línia harmoniosa. Tanmateix, els seus braços no són més bells que els 100.000 altres parells de braços que no estan assegurats i que saben abraçar potser més amorosament.

En realitat, els braços i les espatlles que caldria assegurar són els dels obrers, que no tenen altra fortuna i han de sostenir amb ells una família.

Mentre es declara la guerra fora de la llei...

a Washington la Cambra de Representants ha votat un crèdit de 10.000.000 de dòlars per a la construcció de dos dipòsits navals de municions. Un d'ells es construirà a les Illes Filipines.

També ha votat un crèdit de 2.350.000 dòlars per a les despeses que ocasionin els cossos expedicionaris enviats contra Nicaragua i Xina.

dia que ell pensi deixar-la; i que aquests senyors vindran a continuar el sistema actual i a sostenir el mateix ideari dintre del qual només hi caben les dretes.

Si és aquest el propòsit del cap del Govern, li demanem que segueixi governant personalment; que no s'acabi la Dictadura tal com avui funciona, car és molt preferible al que podria venir.

Del senyor Primo de Rivera tots en coneixem les qualitats i els defectes i aquests no deuen ésser massa intolerables quan fa cinc anys a la vora que hom els aguanta. En canvi del fanatisme, la ignorància i la ineptitud de molta gent que li fa la gara-gara per a pescar quelcom, no se'n pot esperar res de bó.

Honradament, és aquesta l'opinió nostra.

L'home que s'arronça d'espatlles

L'home que s'arronça d'espatlles és un producte gairebé exclusiu del nostre ambient; la indiferència sembla que resolgui els problemes més difícils, però això és un pretext pueril que no treu cap a res.

La indiferència sols pot sovintejar en un poble sense sensibilitat o sense ideals; la ironia serveix per fer jocs de paraules i per despenjar el somriure: l'home que s'arronça d'espatlles és l'absurditat més contraproduent d'aquest món.

D'un poble on totes les coses topen amb una indiferència premeditada, no podem esperar-ne gairebé res. Avui hem parlat a un home indiferent; a tots els nostres comentaris i afirmacions contestava amb un arronçament mecànic d'espatlles. ¿Era una mostra d'intel·ligència? ¿Es tractava d'una nova filosofia?

—Sou massa indiferent—hem acabat per dir-li.

—Es la meua filosofia—ens ha respost.

Hi ha un munt de frases redites que ho justifiquen; què en treurem de fer comentaris sense descans?

Aquesta posició de l'home arronçador de l'espatlla mecànicament també justifica una manca d'intel·ligència i, si més no, una forma pintoresca del quedar bé. Solament els homes de cervell apedaçat posseeixen la qualitat de la modèstia i del quedar bé.

La indiferència de l'home que arronça l'espatlla ens apar la mateixa indiferència del bou. Un poble de comentari, un poble passional, pot crear quelcom; un poble indiferent, no crearà mai res.

F. D.

El crim esgarrifós de Passanant

La Poble de Passanant és un llogarret minúscul del partit judicial de Montblanc, el qual està format per set o vuit cases de pagès.

Hom no recorda que mai s'hagués torbat la pau i tranquil·litat d'aquell recó de món, on es vivia una vida de treball i benestar digne d'enveja, fins fa vuit dies, en què va ésser teatre d'un dels crims més espantables i esgarrifosos que es recorden.

Un minyó malaltís, que feia poc havia tornat del servei, dissabte passat va assassinar, a cops de destal i a trets, vuit infelices criatures i una dona, malferint dues dones més.

Hom diu que el tal subjecte, anomenat Antoni Marimón, de vint-i-sis anys, patia una malaltia de la medulla, la qual l'impossibilitava de treballar, per la qual cosa, mentre els altres homes eren al camp, ell romania ajaçat damunt una màrfega a la porta de casa seva, per tal de prendre el sol.

Es parla de qu'un "curandero" li havia assegurat que el seu patiment era motivat per malvolences del poble i que el desig de venjar-se va portar-lo a cometre els monstruosos assassinats que hom lamenta, més amb tot i això, sembla més probable que hagi obrat sota la influència d'una perturbació mental, car d'altra manera no es concepc el seu comportament.

Els fets, però, no foren executats amb la rapidesa i la fúria que suposa un atac fulminant de bogeria; ans al, contrari, semblen fruit d'una odiosa premeditació.

Primer va sorprendre una dona que feinejava a l'eixida de casa seva, i a cops de ganivet i de destal va occir-la; seguidament anà a demanar una escopeta a una altra casa, on li fou negada.

Amb això trobà tres nens que tornaven de l'escola i els portà enganyats a la vora d'un paller: en arribar allí els matà també a cops de destal. Després pogué aconseguir

Obra nova

Pere Coromines

La Mort d'En Joan Apòstol

Preu: 3 pessetes

Una aclaració important

Joan Guixé, el director de "La Voz de Guipúzcoa" i un dels periodistes més intel·ligents d'Espanya, ha enviat a la premsa el següent telefonema que reproduïm amb molt de gust:

"Ruego en nombre verdad ultrajada por periódico "Debate" desmienta que "Voz Guipúzcoa" haya publicado nada sobre fantásticos sucesos Valladolid, asunto a que periódico mi dirección es absolutamente ajeno, según consta nota embajador España en París, inserta número 6 mayo, lugar preferente periódico, y corrobora hoy Asociación Prensa donostiarra. Conceptos "Debate" falsos, lesivos, gratuitos. Gracias. Salúdale Guixé, director "Voz Guipúzcoa".

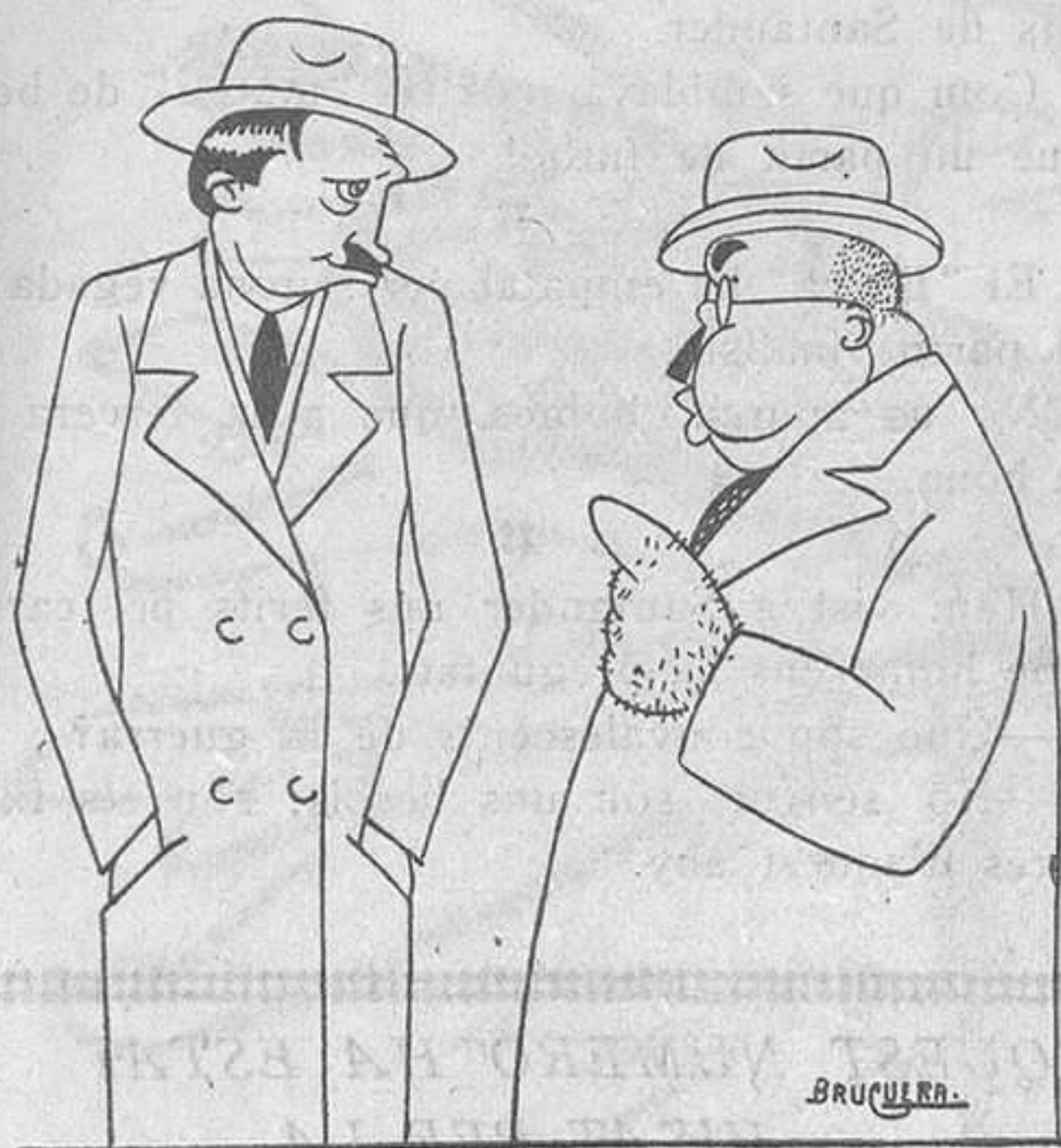
Després de mort...

A Alemanya, a l'Estat de Strelitz, s'ha descobert un greu error judicial, víctima del qual fou afusellat, després del corresponent procés, el presoner de guerra rus Facubsuski.

Ara s'ha comprovat que Facubsuski era del tot innocent.

Tots els jurats que intervingueren en la causa han declarat la seva resolució de no tornar jutjar ningú.

A bona hora!

ELS DESCONTENTS

- Es un mal metge.
- Però, si t'ha salvat la sogra.
- Precisament per això.

Una bella mistificació

A Namur ha estat rebuda amb gran pompa la princesa indus i el príncep Nyota Dragpore. Res no mancava a llur glòria: fotògrafs, oradors i admiradors. Se'ls va aclamar i hostatjar reialment.

Els somreien al poble i el beneïen amb un gest de protecció. La gernació cridava i deia que no havia vist mai prínceps més principescament gentils i amables.

A l'endemà, però, tothom sabé que els Nyota Dragpore no figuraven a l'Almanac del Gotha. Eren simples estudiants parisencs que havien volgut embromar els pobres burgesos de Namur.

Hi reixiren admirablement i demostraren que eren realment dignes d'ésser personatges de sang reial.

La diplomàcia del Vaticà

El Vaticà ha comprès el perillós que fóra per a la seva influència, al mig de la revolució xinesa, de fornir als nacionalistes pretext per denunciar l'immiscuïment de forces morals a la República groga.

Així, bruscament ha canviat els seus procediments que consistien a deixar la clerecia indígena sota la tutela de les dignitats eclesiàstiques occidentals. Feia tres segles

tots els bisbes eren de raça blanca. Imposible, actualment, de mantenir aquesta tradició, sense perill de veure trontollar les institucions del catolicisme; és per això que ha decidit de confiar la propaganda apostòlica a xinesos autèntics.

Com es veu, no hi ha res més flexible que la diplomàcia del Vaticà. Podrà sempre donar lliçons a tots els colonitzadors i dominadors de pobles.

Revisió de tàctiques

Hem llegit un article signat per l'escriptor social i amic nostre, Joaquim Maurín, en el que d'una fàisó meridiana, fa la crítica contundent de la influència amb què Pau Iglésies i Anselm Lorenzo han contribuït en la creació de l'anarquisme dins la massa del nostre proletariat.

El primer, creà un socialisme de contínua convivència amb la burgesia—diu Maurín—i és per això que el nostre obrer s'exaspera, la qual ocasió aprofità Lorenzo per sumar-lo a les seves files.

Creiem que és exacte, i per això ens sumem a l'article del nostre company.

El nostre obrer s'ha passat a la tàctica anarquista, perquè ningú no s'ha cuidat d'escampar i fer-li comprendre les pures doctrines de Marx. I aquesta és la tasca a realitzar entre els nostres companys que han pogut comprendre l'apòstol de les doctrines redemptores amb tota la integritat revolucionària.

Rectificar la tàctica és el que s'imposa. No en va hem sofert el fracàs més colpidor. Alligonem-nos i creem l'acció de masses pures conscients de l'ideal socialista, de la lògica de la collectivitat humana.

L'apartament de l'actuació política i legal és el pitjor suïcidi. Hem d'actuar amb fermesa en totes les manifestacions de la vida social, amb el degut criteri i austeritat. Hem d'obligar a totes les virtuts als nostres representants i hem de crear per a la nostra cultura marxista, l'orientació collectiva del partit als nostres representants.

No pot ésser esperar la redempció d'un home, hem de contribuir-hi tots. No hem d'esperar la redempció d'un magnat voluntariós que igual pot portar bona com criminal mala fe. Hem d'ésser tots els obrers conscients del nostre deure i dret, que hem de fornir l'estructura de la futura societat humana. Ha d'ésser l'acció de masses disciplinades, i no d'individus tan heroics com volgueu, però d'una profunda incapacitat creadora, i per això d'una acció anàrquica que no treu cap a res. Es la unitat i no l'individualisme el que ha de fer l'obra de conjunt, complicada per mil caïres diferents.

Crec que és hora de reflexió, i les paraules de l'amic Maurín han d'ésser examinades, treient-ne totes les conseqüències que se'n desprenen de la seva lectura. Jo així ho crec i així ho aconsello als meus lectors obrers.

J. FARRÉ GASSÓ

Correu de l'estranger

La victòria dels partits d'esquerra a Alemanya.

La victòria dels partits d'esquerra en les eleccions de diputats a Alemanya és el fet més sensacional en l'actual política europea. La dreta nacionalista ha perdut quaranta llocs; els socialistes n'han obtingut 152 i els comunistes 54.

La majoria dels diaris francesos han contrastat amb satisfacció que les eleccions alemanyes consagren la victòria de la política d'acostament franco-alemanya. Heus ací algunes opinions importants:

Del "Quotidien":

Al Ministeri actual del Reich, on els nacionalistes tenien una influència excessiva, va succeir-hi un ministeri nou, al qual no solament participaran els socialistes, sinó que en seran els veritables inspiradors. Si com n'estem segurs, la voluntat de França és una voluntat de pau, ¿no convindrà d'agafar aquesta ocasió per arranjar les diferències que subsisteixen entre els dos països i inaugurar d'una part i d'altra la reconciliació?

De l'"Home Lliure":

A l'hora actual una certitud s'imposa. I és que res no sembla tenir de canviar la política de pau de la qual els estadis principals han estat Ginebra i Locarno i del qual els artesans han estat per a França, Briand, i per Alemanya, Stressemann. Podem dir que l'escrutini del diumenge afirma llur victòria comuna. L'ur col·laboració en sortirà facilitada. Quant a Stressemann, la victòria és esclatant i la seva situació serà reforçada. En resum, triomf de la política de pau, triomf alemany, però també triomf francès, o per millor dir, triomf europeu.

De "L'Heure Nouvelle":

Els prínceps alemanys—ha dit en una reunió un fill de Guillem, August d'Hohenzollern—no s'han barrejat amb el poble. Han caigut. Així, de l'una i de l'altra banda del riu, els obrers, els petits burgesos, els artesans, exigeixen que l'entente presideixi els destins del país. Hem fet molt de camí amb els darrers vuit anys i ens hem trobat amb George Bernahard i Stressemann. La pau no és una quimera.

***

Podem, doncs, dir que les eleccions alemanyes signifiquen la dessolidarització del poble amb els culpables de la guerra europea i de la guerra civil amb els altres nacionalistes, populistes i racistes, inspiradors de l'esperit del Casc d'Acèr, que volen la guerra de revenja amb Polònia, esperant-ne encara altres de millors.

LA GUERRA A XINA

Unes declaracions de Txitxerine

Txitxerine ha tingut amb els representants de la premsa una conversa sobre la política del Japó a Xina. Preguntat sobre l'actitud del comissari dels afers estrangers i del memoràndum japonès relatiu a la Xina del Nord, ha contestat:

"Aquesta actitud serà absolutament negativa. Els que han seguit la política del govern soviètic durant els deu anys de la seva existència, comprendran de seguida que no pot aprovar aquest ni directament ni indirectament, una intervenció o ocupació militar qualsevol en general, i a l'esguard del poble xinès en particular. La política del Govern soviètic és una política de relacions i de bon veïnatge amb la Xina i de no intervenció absoluta en els afers interiors d'aquest país."

Responent a una pregunta sobre l'actitud de les altres potències, Txitxerine ha declarat:

"No manquen dades sobre l'actitud de les potències que estan amb relació amb la Xina. Segons les que jo tinc, les potències tals com els Estats Units i França aprovaran completament els actes del Japó respecte a la Xina."

I a la pregunta "¿Es veritat que les tropes japoneses siguin acantonades en la caserna militar de l'U. R. S. S. de Pequín?", Txitxerine ha respost terminantment:

"No, això no és exacte. Les primeres noves que en vàrem tenir deien que una part de les tropes japoneses s'havien instal·lat a la caserna de l'U. R. S. S., malgrat les protestes del nostre cònsol a Pequín però les noves detallades que n'hem rebut, després, demostren que els soldats japonesos que havien assajat d'ocupar la caserna militar, l'han evacuat ulteriorment. La caserna militar és propietat de l'U. R. S. S. i les tropes de cap país no tenen dret a ocupar-la."

Ací on tothom procura enterbolir tant els afers de Rússia, ens sembla que no serà inútil haver reproduït aquests aclariments els quals fixen amb claredat l'actitud de l'U. R. S. S.

El pi del mar

Pi secular, pi marítim,
el que tens l'alta virtut
de retornar-me les forces
en la plena solitud!

Es ta companya l'asprosa
roca que el sol ha daurat,
sortida al mig la badia,
confosa en la immensitat.

En néix el dia t'albiri
pel finestral, sempre obert,
de la cambra de ma casa
humilíssim, la que he ofert
al bon amic que em visita,
portant-me noves del món,
que, avui per avui, no enyora,
lluny del seu brogit profund,
i és a l'hora que espargeixes
la teva flaire en el clos
d'aquesta cala, on mes forces
perdudes troben mon cos.

Quants hiverns fa que t'aixeques,
altiu, en aquest lloc, pi,
desafiant-ne les fúries
del mestral i del garbí?

Pi secular, pi marítim,
d'estès i nuós brançam,
el que a l'ombra de ta copa
emmudeixes el meu clam,
si t'envolta la celèstia
d'un captard magníficent
i com espectre t'esfumes
mentre el sol se'n va a Ponent,
ací en la platja calmosa,
on hi vinc pel teu perfum,
que m'omple el cor d'alegria,
i els meus ulls de vera llum!

SALVADOR BORRUT I SOLER

Altra vegada el famós Carol

El príncep Carol ha declarat a un periodista que si el poble de Romania el crida, no li quedarà més remei que acceptar el seu manament.

Oh, jo, jo!

Santiago Rusiñol

MAXIMES
i mals pensaments
(Pensa mal i no erraràs)

PREU: 2 Pessetes

NO DEIXEU DE LLEGIR

Voltaire

CÁNDIDO

Preu: 60 cèntims

Voltaire

ZADIG

Preu: 60 cèntims

UNA DESGRACIA MAI VE SOLA

—I el seu promès què fa? En cara no es casa?
 —Hem d'esperar un any més, perquè s'ha gastat els diners anant al partit de Santander.

QUINA FEINADA

—Hi ha el ministre de treball.
 —Diga-li que estic ocupadíssim.

SERRA D'ALMOS

Dies passats, tingué lloc en aquest poble l'enllaç civil dels nostres joves i simpàtics amics Josep Castellví i Neus Jaques Borell.

Es altament encoratjadora la fermesa de-

mostrada pels nostres amics, en saber demostrar, en els actes importants de la vida, les pròpies conviccions. Si tots els que estimen la llibertat de pensament es comportessin d'aquesta manera, aviat els sagristans haurien de plegar, i, a les nostres viles, en comptes d'un campanar s'hi alçarien altívoles les xemeneies de les fàbriques i les torres de les instal·lacions elèctriques.

Desitgem al jove matrimoni tota mena de felicitats.—C.

UNA VICTIMA

—Una caritat per un aficionat al futbol que s'ha arruïnat seguint tots els partits de campionat.

BLANES

El passat diumenge, dia 20, i en l'estatge de "La Casa del Poble", va celebrar-se una bonica i molt selecta vetllada teatral. La companyia d'aficionats de dita casa, amb la constant cooperació de quatre gentils joveselles de la mateixa vila, posaren en escena l'atractiva obra de costums empordaneses, "El germà gran", i la divertida peça "El carro del vi".

Amb dita vetllada, quedaren novament patentitzades les paraules del nostre Capdevila: "El teatre és del poble i per al poble". Vetllades com l'esmentada és el que manca als pobles.

Blanes és un poble d'aquests que tant necessitats n'estan, puix l'ambient és només favorable als cinemes i balls, i per això és més digna de menció la tasca que amb tanta constància i ardor fan aquests novells aficionats.

Dita vetllada es veié animadíssima i plagué a bastament, tant per l'acurada execució i presentació com per tractar l'obra una qüestió tan vital i palpitant en nostra terra.

Preguem, per tant, a tan entusiastes joves que procurin ben sovint servir vetllades d'aquesta mena, seguint sempre recte el camí artístic, ja que l'art és el que ha de fer canviar els pobles.

JOSEP ROS

Funciona a la nostra ciutat una entitat anomenada "Asociación de poseedores de marcos", que tot sovint es reuneix per tractar de convertir en pessetes els papers mullats que guarden a la cartera.

Es una manera com qualsevol altra de matar l'estona. Amb la mateixa finalitat s'està gestionant la constitució d'una lliga de col·leccionadors de cap-i-cues.

Dimarts va produir-se, a Barcelona, el que hom podria dir-ne una falsa alarma.

L'emissora "Radio Barcelona", en donar compte del partit jugat a Santander, va comunicar que s'havia acabat amb la victòria del "Barcelona", per 2 a 1.

Així que va escampar-se la nova es varen formar espontànies manifestacions de jovent a la Rambla, que cantaven el famós "alirón" de portiu, plens d'entusiasme.

D'altres varen haver-n'hi que tenien fetes juguesques a favor del club blau-grana, i creient haver-les guanyat es varen desdinerar adquirint llaminadures i xampany.

A dreta llei, creiem que els que es troben en aquest cas, per rescabalar-se de llur perjudici, haurien de reclamar l'import de les despeses balderes a la "Radio Barcelona".

Sembla que és un fet l'augment de cinc jutjats de primera instància a Barcelona.

Per justificar aquesta mida, els delinqüents hauran d'intensificar llur actuació, car, del contrari, aviat haurien de tornar-se a suprimir. Confiam, doncs, en què els senyors delinqüents ho tindran en compte.

El regidor senyor Martín ha rebut una comunicació de l'Alcaldia, fent-li avinent que d'ara en davant ha d'abstenir-se de abrogar-se la representació de l'Ajuntament, com va fer a Castelló de la Plana, si no li es conferida amb tots els ets i uts.

Hom diu que la comunicació anava embolicada amb un mocador de mocar.

L'Ajuntament de Badalona s'ha queixat fa pòc, de què a l'esmentada ciutat hi ha un excés de folls, dels quals hom no sap què fer-ne. A Badalona, només?

Cada dia la Premsa diària es veu obligada a donar compte d'expoliacions fetes al mig del carrer, per mitjà del famós "timo" de les misses. Es veu que, malgrat els avenços de la civilització, encara queda molta llana per esquil·lar. Per això nosaltres no volem ésser "missaires".

Als Estats Units s'ha fet una estadística de les víctimes que ha produït la imposició de la Llei Seca, al servei de la qual maniobra un gros exercit de duaners i policies. Les xifres d'aquest recompte ens diuen que entre el que en podríem dir "lladres i serenos", s'han registrat més de 300 morts i varis milers de ferits.

¿Voleu dir que no és pitjor el remei que la malaltia?

Un diari anglès ens informa de què a França es projecta construir una muralla gegantina que tanqui les seves fronteres a tot intent d'invasió estrangera.

Enss embla que per la banda dels Pireneus poden ben bé estalviar-se la feina.

En Vallès i Pujals va donar una conferència a Manresa, dient que els homes es diferencien de les bèsties en què aquestes no saben llegir i els homes sí. Vol dir, senyor Vallès i Pujals? Miri que corre cada intel·lectual per aquests móns de Déu...

Dies enrera es va suïcidar un acróbata japonès.

Es que encara no saben prou el difícil que resulta fer l'equilibri de passar la "maroma" de la vida.

Abans del partit: canvi de rams de flors i encaixades de mans.

Després del partit: garrotades i insults. Ja et dic jo!

L'alcalde de Figueres ha mort repentinament, mentre presidia una conferència sobre art modern, que donava Salvador Dalí.

No diran que aquests avantguardistes no són impressionants!

Uzcludun diu que li varen agradar els dos partits de Santander.

Com que semblava més un "match" de boxa que un partit de futbol.

El "Barça" ha empatat per segona vegada en el partit finalista.

No us apureu, homes, que a la tercera va la bona.

Hem vist a Santander uns ferits pel carrer i un home ens ha preguntat:

—Que són convalsents de la guerra?
 —No, senyor: són uns herois; són els finalistes d'aquest any.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

E. C.: Excessivament personalista i a més a més injuriós; per això no pot anar. Si n'enviésiu de més correctes, probablement podríem publicar-vos-els. — J. A.: El mateix us diem. Cal cercar coses d'interès general. Fins en casos com aquest en què el "fet" material l'acompleixi una o dues persones, hom el pot generalitzar periodísticament i, aleshores esdevé publicable. — J. R.: Anirà aquesta setmana mateixa, probablement. — C.: Notes d'aquesta mena, sí que encara que siguin personals ens interessen força. El donem en aquest mateix número. — Insurrecte: Perdríem el temps component aquests versos. Això és Tabú. — A. B. C.: On aneu amb aquest pseudònim? Ni us hem volgut llegir! — J. I.: Procurarem aprofitar-ho, encara que està tan mal escrit, que ens donareu molta feina. Si us molestéssiu a llegir una mica, probablement acabaríeu per escriure bé, puix veiem que teniu idees. — J. I.: Sí, home, anirà, però no us impacienteu. — J. A.: No hi estem pas conformes, ni ningú verament liberal pot estar-hi. — A. S.: Això tan savi, val més que ho envieu a "La Veu de Catalunya". Nosaltres no ho entenem. Allí, en canvi, podríem substituir a Xenius, la plaça del qual—sortosament!—encara està vagant. — I. J.: El darrer llibre de Pere Coromines?... Sí, home, acaba de sortir. Se'n diu "La mort d'En Joan Apòstol", l'imprimeix Antoni López, i el trobareu a totes les llibreries.